

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 722/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Weis & Partners s.r.o., Priemyselná 1/A, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-6S/294/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-6S/294/2021. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal správne súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 18. októbra 2021 na správnom súde (resp. v tom čase na Krajskom súde v Bratislave, ktorý bol právnym predchodcom správneho súdu, pozn.) návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia náčelníka Generálneho štábu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. OdVS-8-7/2021 z 10. augusta 2021, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru. A to na základe okolnosti, že počas vyhlásenej mimoriadnej situácie sa bezdôvodne odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu na prítomnosť ochorenia COVID-19 PCR testom počas vykonania rotácie jednotky v rámci operácie „Predsunutá prítomnosť v Lotyšsku“.

3. Ústavný súd zisťoval najprv aktuálny stav konania na Správnom súde v Bratislave a zistil, že predmetná vec bola 30. septembra 2024 prevedená na Správny súd v Banskej Bystrici. Ďalším zisťovaním stavu na Správnom súde v Banskej Bystrici ústavný súd uzavrel, že Správny súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 28. novembra 2024 sťažovateľovu správnu žalobu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že z jeho strany bolo posledným úkonom adresovaným správne súdu jeho vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného z 9. marca 2022. Odvtedy došlo dvakrát k zmene sudcu (jún 2023 a máj 2024), pričom po zmene súdnej mapy (jún 2023) mal zostať správny súd nečinný takmer 15 mesiacov. K dátumu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa od momentu jeho repliky malo uplynúť takmer 30 mesiacov. Sťažovateľ doplnil, že predmetné vec je pomerne jednoduchá a žiadny z účastníkov nezadal dôvod na prietahy v konaní. Nečinnosť správneho súdu preto nebola spôsobená okolnosťami mimo samotného správneho súdu.

5. Sťažovateľ tvrdil, že už uvedené okolnosti preukazujú, že došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, ktoré boli spôsobené výlučne nečinnosťou správneho súdu. Sťažovateľ ešte zdôraznil, že od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti prešli už takmer tri roky. Takáto dĺžka konania vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu podľa sťažovateľa predstavuje porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

6. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 eur, ktorého výšku odôvodnil trojročnou dĺžkou napadnutého konania, ako aj okolnosťou, že mu vznikajú v tomto spore trovy právneho zastúpenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom správneho súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

11. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že od podania jeho žaloby do podania jeho ústavnej sťažnosti uplynuli dva roky a jedenásť mesiacov. Toto časové obdobie je veľmi problematické bez ohľadu na to, že v jeho rámci malo dôjsť dvakrát k zmene zákonného sudcu. Ústavný súd ale podotýka, že v mesiaci, keď bola podaná ústavná sťažnosť (september 2024), postúpil Správny súd v Bratislave (ktorého postup bol napadnutý ústavnou sťažnosťou sťažovateľa, pozn.) súdny spis Správnemu súdu v Banskej Bystrici, kde mu bola pridelená nová sp. zn. 1S/52/2024. Tento nový konajúci súd postúpenie veci nespochybnil, ale do dvoch mesiacov od postúpenia rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa (28. novembra 2024). Z uvedeného vyplýva, že Správny súd v Bratislave disponoval súdnym spisom v napadnutom konaní menej ako tri roky a po postúpení veci Správnemu súdu v Banskej Bystrici tento rozhodol o žalobe sťažovateľa do dvoch mesiacov.

12. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie tohto ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 63/00 (ZNaU 21/01), II. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, II. ÚS 24/04, IV. ÚS 290/04, I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021), I. ÚS 531/2023].

13. Po komplexnom posúdení veci aj s ohľadom na charakter meritórneho rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici, ako aj s ohľadom na okolnosť, že vo veci konal v konečnom dôsledku nielen Správny súd v Bratislave, ale aj Správny súd v Banskej Bystrici, ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosť v rámci napadnutého konania v tomto prípade nemožno považovať za takú významnú, aby jej bolo možné pripísať ústavnoprávnu relevanciu. Celkovo preto ústavný súd nemohol v tomto prípade konštatovať na strane správneho súdu také nedostatky, na základe ktorých by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu